

Gerçek

Ekim 2009 / Sayı: 3

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

HEM HACİZ MEMURU, HEM KORKULUK!

İMF, ikizi Dünya Bankası ile birlikte, İstanbul'da. On yıllardır Türkiye ekonomisini yerli kapitalistlerimizin temsilcisi hükümetlerle birlikte yöneten emperyalist kuruluş, aramızda. Şimdi ona misafirperverliğimizi göstermenin tam zamanı. "Defol!" diye haykırmanın tam zamanı.

İşçi ve kamu emekçisi sormalı: Sen sömürge valisi misin ki gelip "ücretler ve maaşlara düşük zam verin" diye emir veriyorsun? Yoksullar sormalı: Sen padişah mısın ki "sağlık harcamalarını kısın" diye fetva veriyorsun? Emekçi köylü, küçük esnaf sormalı: Sen haciz memuru musun ki bana ucuz kredi veren "Ziraat Bankası'nı ve Halk Bankası'nı özelleştirin" diye tutturuyorsun?

İMF'nin işlevi açıktır: Emperyalizme bağımlı bir yoksul ülke krize düştü mü, uluslararası bankaların parasının ödenmesini garanti altına almak. Yani bir evde sarsıntı yaşanıp da borçlar ödenemez hale gelince, haciz memuru gibi ne var ne yok götürmek. Hani Osmanlı'nın yabancılara borcunu tahsil eden emperyalist kuruluş Düyun-u Umumiye var ya. İşte İMF bütün dünyanın Düyun-u Umumiyesi!

Ama sadece bundan ibaret değil. İMF yalnızca emperyalistlerin bir aracı değil. Aynı zamanda yerli patronların da işçi sınıfına ve emekçilere karşı kullandığı bir paravan, bir korkuluk.

Osmanlı'da Düyun-u Umumiye bütün bir ülkeyi soyuyordu, çünkü o zaman bir yerli kapitalist sınıf yoktu. Osmanlı yarı-sömürge durumundaydı. Günümüz Türkiye'sinde ise holdingleriyle, bankalarıyla, borsasıyla, müteahhitiyle, TÜSİAD'ıyla, MÜSİAD'ıyla son derece gelişmiş bir kapitalist sınıf var. Onlar da emperyalistlerle birlik olup işçiyi ve emekçiyi soyuyor.

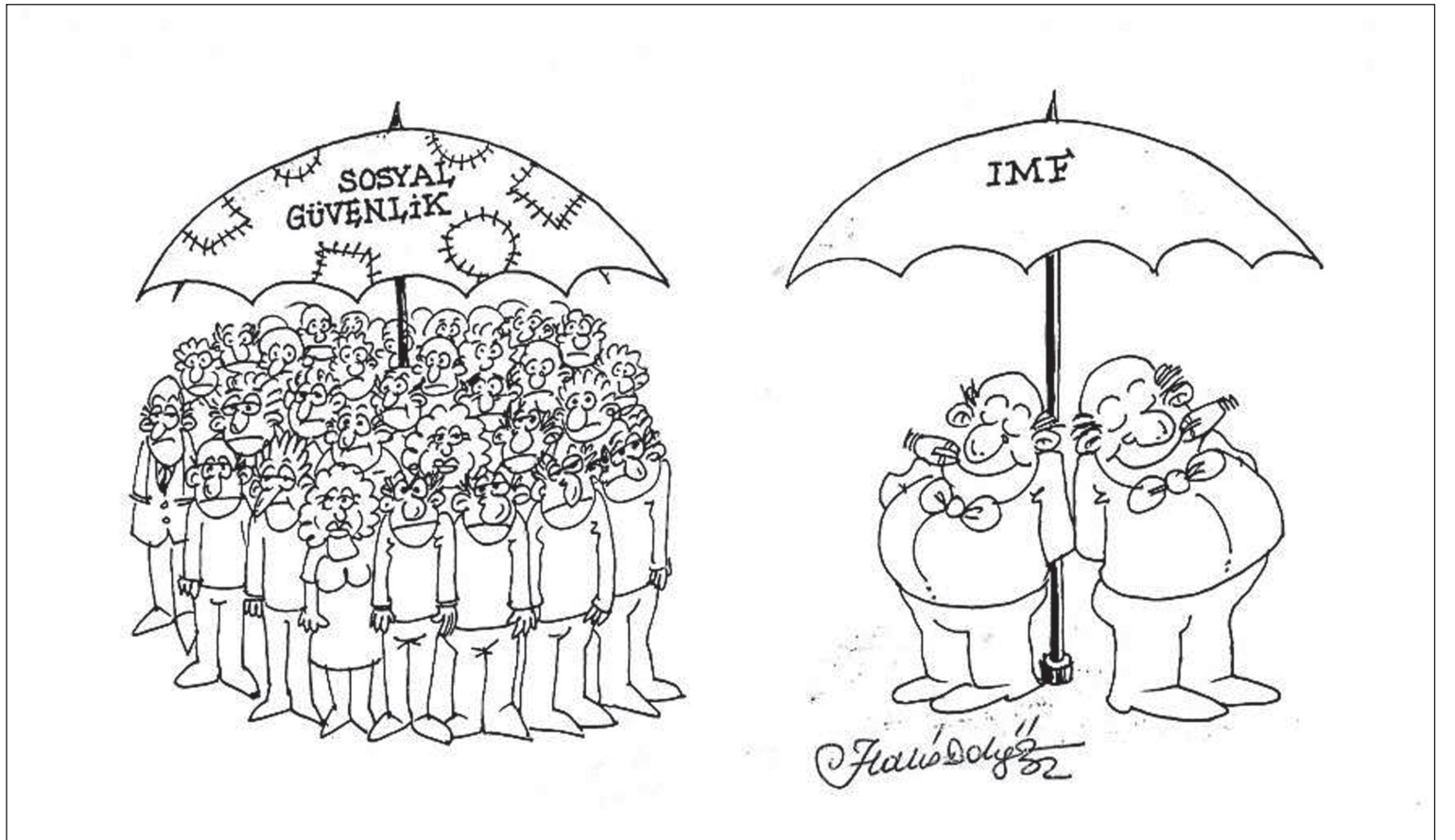
İMF "ücret ve maaşlara düşük zam" deyince işveren sendikaları zil takıp oynuyor. İMF "sağlık ve eğitimden kısın" deyince TÜSİAD onun arkasına sığıyor. İMF "kamu bankalarını özelleştirin" deyince bankalar birliği göbek atıyor. Dikkat edin, bir yıl önce ekonomik kriz patlak vereli beri TÜSİAD ve sermayenin sözcülerinin "İMF'yle anlaşın" diye dilinde tüy bitti. Ne güzel, sizin kirli işlerinizi yabancı bir kuruluş yapacak, size de pek az sorumluluk düşecek.

Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşamasıdır. Her kim emperyalizme karşı çıkarken kendi ülkesinin kapitalist sınıfını hedef tahtasına yerleştirmese, sonunda emperyalizme teslim olacaktır.

Gerçek

İMF'Yİ DEF ET!

DIŞ BORCU REDDET!

Kapitalist dünyanın modern tefecileri olan uluslararası bankaların koruyucu meleği İMF ile ikizi Dünya Bankası, 6-7 Ekim tarihlerinde İstanbul'da yıllık toplantılarını yapıyorlar. Bütün dünyanın kapitalistleri ve hükümet temsilcileri bu toplantılara katılacak. İMF ve Dünya Bankası, emperyalist kapitalizmin sağlıklı işlenmesini sağlamakla görevli kuruluşlardır. Uluslararası bankaların tahsilat memuru gibi davranır, yoksul ülkeleri soyar soğana çevirir, dış borcun faturasını işçi sınıfına ve yoksullara ödetirler. İstanbul halkı, başta işçi sınıfı olmak üzere, İMF ve Dünya Bankası'na geleneksel misafirperverliğimizi gösterip... onları kapı dışarı etmelidir.

Ama bununla yetinmek olmaz. Türkiye derin bir ekonomik krizin pençesinde. Krizin yükünün işçiyi, emekçiyi ezmesini istemiyorsak, krize karşı ciddi politikalar uygulanmasını sağlayacaksa, dış borçları reddetmek gerekir! İMF'den, Dünya Bankası'ndan ve onların küçük kardeşi Dünya Ticaret Örgütü'nden çıkmak gerekir!

Önce hasta et, sonra tedavi!

İMF ve Dünya Bankası İstanbul'da dünya çapındaki finansal ve ekonomik krizi tartışacaklar. 6-7 Ekim'de yapılacak resmi yıllık kongreden önce 3-5 Ekim arasında seminerler düzenlemişler. Konular baştan aşağı krizle ilgili. Uluslararası finansal yapıdan kamu harcamalarına, Doğu Avrupa ve Orta Asya üzerindeki etkiden ev sahibi Türkiye üzerine bir oturuma, krizi çok çeşitli boyutlarda ele alacaklar.

Bu tabloda tuhaf bir şey var. İstanbul toplantısına ve seminerlere iş insanları, hükümet yetkilileri, burjuvazinin profesörleri dahil olmak üzere, dünya çapında kapitalist ekonomiyi yönetmek bakımından en etkili kişiler katılıyor. Bunlardan bir kısmı seminerlerde konuşarak yüksek fikirlerini açıklayacaklar. İşin eğlenceli yanı, tam da toplantılara katılacak insanların dünyanın içinden geçtiği krizin baş sorumluları olmaları. Ekonomiyi hasta eden de onlar, doktor da!

Kriz bitti mi?

Bir başka tuhaflık da şurada: Dünyada ve Türkiye'de krizin göstergelerinin hafiflemesi karşısında burjuvazinin sözcüleri, krizin geride kaldığından söz etmeye başladılar. Emekçi kitlelerin okuduğu gazetelerde, izlediği televizyonlarda bunları anlatanlar, sonra İstanbul'a gelip krizin ne kadar derin olduğunu konuşup çare arayacaklar.

Krizin sona erdiği fikri tam bir "gaz verme" operasyonu. Herkes biliyor ki, krizin bu ilk evresinde ortaya çıkan dehşetli üretim kayıplarının durmasının, finans sisteminin eşliğine geldiği uçurumdan (şimdilik) kurtulmasının esas nedeni, devlet desteği. Bu destek tarihte görülmemiş boyutlara ulaştı. Çeşitli burjuva kaynaklarına göre dünya çapında toplam devlet yardımı 10 trilyon doları buluyor. Bu, dünya üretiminin değerinin yaklaşık altıda biri. İşçi ve emekçilerin çıkarları ve ihtiyaçları söz konusu olduğunda dev-

letin hiçbir ekonomik alana müdahale etmemesi gerektiğini savunanlar, bankaların ve sanayi sermayesinin kurtarılması gündeme gelince birdenbire devlet müdahalesini alkışlamaya başladılar.

Ama krize bulunan bu "çözüm", yeni bir sorun doğuruyor. Her çeşit kapitalist ülke (emperyalistler de dahil) ekonomisini ayakta tutmak amacıyla bol bol harcama yaptığı için bütçeler muazzam açık veriyor, kamu borcu gökdelenler gibi yükseliyor. Bu ya devletlerin iflas ilân etmesi demek, ya da çok ciddi bir enflasyon tehlikesi. ABD ve Britanya daha şimdiden para basmaya başladı bile.

Öyleyse, kriz bitmedi, yer değiştirdi. Dünya ekonomisi krizden çıkmadı, iki tehlike arasında, ekonominin yeniden baş aşağı gitmesi ve ciddi bir enflasyon tehdidi arasında sıkışmış olarak kaldı.

Bu yüzden ki, İMF ve Dünya Bankası İstanbul'da krizi tartışacaklar.

Yoksullardan elinizi çekin!

İMF-Dünya Bankası seminerlerinde en komik konular, "Finansal kriz ve yoksullar" oturumu ile "Krizin insani boyutu" oturumu. Ne kadar tekrarlasak yeridir: İMF, emperyalizme bağımlı ülkelerin uluslararası bankalara borcunu, yoksulları daha da fazla yoksullaştırarak tahsil eden emperyalist kuruluştur. Uluslararası bankaların kârını her türlü "insani boyut"un üstünde tutmakla ünlüdür. Şimdi gelmiş "yoksullar"ın sorunlarını ve "insani boyut"u tartışıyor! Aman, gölge etmeyin, başka ihsan istemez!

İMF ve Dünya Bankası'na kriz karşısında benimsenmesi gereken politikaları tartıştırmamak gerekir. Çünkü çıkaracakları sonuçlar mutlaka işçi ve emekçilerin aleyhine olacaktır.

Öyleyse, haydi işçiler, emekçiler, emekten yana herkes! İMF ve Dünya Bankası'na İstanbul'u zehir edelim!

İYİ POLİS, KÖTÜ POLİS!

İMF'nin ne olduğunu iyi kötü hepimiz biliyoruz da, şu Dünya Bankası da ne oluyor? Ne iş yapar? Hani bilinir, polis karşısındakini çözmek için iki ayrı memuruna iki ayrı rol verir: Biri işkence yaparken, öteki de tatlı dille çözmeye çalışır gözaltındaki kişiyi. İşte İMF'nin kemer sıkma polisi olmasına karşılık, Dünya Bankası tatlısı solcularını kazanma polisisidir.

Dünya Bankası'nın ülkelerin genel ekonomi politikası ile ilgisi yoktur. Kendi ifadesiyle görevi "yoksullukla mücadele"dir. Belirli sektörlerde belirli projelere, piyasadan daha düşük faiz oranlarıyla kredi verir. Ne güzel değil mi? Yoksul ülkelerde birçok alanda krediye ihtiyaç var sonuç olarak. Peki nereye, hangi amaçla kredi verir Dünya Bankası?

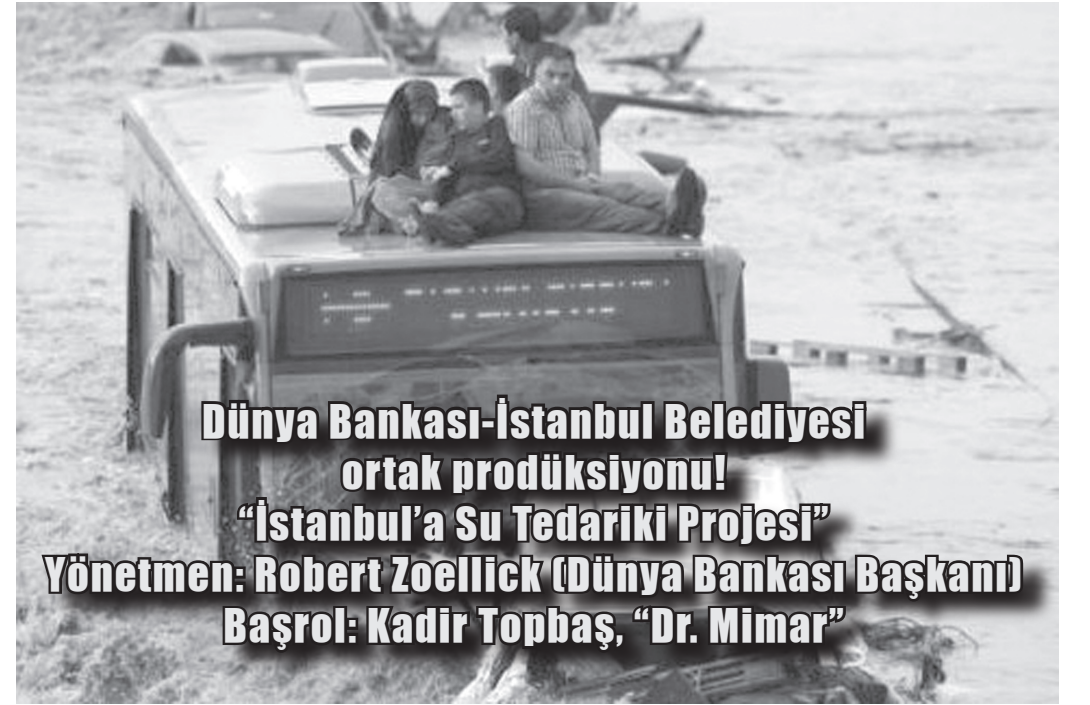
Kendisi Türkiye için şu alanları sayıyor: "Dünya Bankası'nın Türkiye'ye destek sağladığı ana konular: sosyal güvenlik, kamu sağlığı, su tedariki ve kanalizasyon, çevre, tarım, inşaat, hukuk reformu, kamu sektörü yönetimi, enerji sektörü reformu." Aman ne güzel, sosyal güvenlik de var, halk sağlığı da, su tedariki de var, çevre de. Bunlar hepimizin benimsediği davalar değil mi, efendim? Dünya Bankası'na neden kıızıyorsunuz?

Ama proje var, proje var. "Halk sağlığı" diyor, ama "Sağlıkta dönüşüm" projesine kredi veriyor. Yani sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesine ve paralılaştırılmasına destek veriyor. "Sosyal güvenlik" diyor, "Özelleştirme sosyal destek projesi"ne kredi veriyor. Yani "kazı bağırıtmadan yolma" desteği. "Demiryollarının ticarileştirilmesi" projesi, özelleştirmeye desteğin bir başka örneği.

Tabii ara sıra proje oburu haline gelmiş "sivil toplum kuruluşları"na da proje parası veriyor ki, toplumun muhalif güçleri arasında halkla ilişkiler iyi yürüsün. Bugün "Dünya bankası solcuları" diye anılacak zavallılar bile var. Nerede mi diyorsunuz? İMF ve Dünya Bankası yıllık toplantısının bir de "STK'larla diyalog" toplantısı olacak. Gidin oraya, kimmiş bunlar, kendi gözlemlerinizle görün!

Belçika iflas ediyor!

Belçika Bütçe Bakanı, açık ve dürüst konuşmuş: "Eğer bir anonim şirket olsaydık, iflas ilân etmekten başka çaremiz kalmazdı." Belçika kendi küçük olsa da dünya çapında gücü olan emperyalist bir ülke. Bugün geldiği bu içler acısı durum, aslında bütün kapitalist ülkeleri sarıp sarmalayan zavallı durumun bir aynası. Kapitalizm yağmurdan kaçarken doluya tutuluyor!

Dünya Bankası-İstanbul Belediyesi ortak prodüksiyonu!
"İstanbul'a Su Tedariki Projesi"
Yönetmen: Robert Zoellick (Dünya Bankası Başkanı)
Başrol: Kadir Topbaş, "Dr. Mimar"

Dünya Bankası'nın Türkiye'deki projeleri arasında bir tanesi pek güzel. Banka kendisi Türkiye'ye "su tedariki" için kredi verdiğini söylüyor. Bir de özel olarak "İstanbul Belediyesi altyapı projesi" varmış. İşte size Dünya Bankası ile İstanbul Belediyesi'nin el ele hazırladığı altyapının marifetleri! Bundan iyi "su tedariki" mi olurmuş? Bir de şikâyet ediyorsunuz!

Türkiye'de ikinci defa

İMF ve Dünya Bankası, yıllık toplantılarını coğrafi bakımdan geleneksel olarak şöyle gerçekleştiriyorlar: İki yıl üst üste bu iki uluslararası örgütün merkezinin bulunduğu ABD başkenti Washington'da toplanıyorlar, üçüncü yıl ise bir başka dünya kentinde. Tabii, 200'e yakın devletin bulunduğu dünya sisteminde, üç yılda bir yapılan toplantılar henüz birçok ülkeye uğramamış durumda.

Türkiye ise bu toplantılara ikinci defa evsahipliği yapıyor (ilki 1955'te, Türkiye NATO'ya katıldıktan hemen sonra). Neden dersiniz? Çünkü Türkiye, emperyalizmin Balkanlardan başlayıp Ortadoğu ve Kafkaslardan geçerek Çin'e kadar uzanan coğrafyada parlattığı ekonomik ve politik ortağı da, onun için! "ABD ve AB Türkiye'yi bölmek istiyor" milliyetçiliği yapanlar, Türkiye'ye karşı bu ayrıcalıklı tutumu bir düşün-seler...

AB VE AKP DURURKEN İMF'ye ne gerek var?

Türkiye'de İMF son dönemde "anlaşma yapmalı mı, yapmamalı mı?" sorusu etrafında tartışıldı. Taraflar da işçi sınıfı ve emekçilerin düşmanları: "Anlaşma yapın" diyen TÜSİAD ve bir yıldır İMF'yi oyalayan hükümet.

Kriz 2008 Eylül'ünde ilk patlak verdiğinde AKP hükümeti İMF'den uzak durdu. AKP'nin İMF'ye karşı olması söz konusu bile değil. Hükümetin ilk üç yılı tamamen gönüllü biçimde İMF'nin gözetiminde geçmişti. Mesele şuydu: 29 Mart yerel seçimleri yaklaşıyordu; hükümet, seçim yatırımları konusunda elini kolunu bağlamak istemiyordu.

Ama seçimden sonra neredeyse altı ay geçti, İMF ile anlaşma hâlâ sürmüyor. Bunu nasıl açıklayabiliriz? Bir yandan, Türkiye sermayesi 2001 krizinde yaşanan felâketi yeniden tatmamak için banka sektörüne ciddi bir disiplin uygulamıştı. Dolayısıyla, bu krizde bankalar (henüz) sarsılmadı. Üretim, büyüme, yatırım, istihdam yerlerde sürünürken finans bol bol kâr ediyor. Dolayısıyla, Türkiye'nin İMF'ye, finans sektörü çöken ülkelelerin olduğu gibi acil ihtiyacı yok.

Öte yandan, AKP petrol zengini Körfez ülkelerinin finansal yatırım alanı arayan parasını Türkiye'ye çekebilmek için yıllardır çaba gösteriyor. Son dönemde bir dizi solcu ikti-

satçı ödemeler dengesinde yaklaşık 18 milyarlık açıklanamayan bir para akımı olduğunu keşfettiler. Erdoğan muhtemelen Körfez sermayesine güvendiği için İMF'yle pazarlığı sıkı tutuyor.

Tekelci sermaye ve sözcüleri ise bütün bunlara rağmen bir yıldır bıkmadan usanmadan İMF ile anlaşma istiyorlar. Bunun en önemli nedeni, krizin yeniden derinleşmesi halinde Türkiye'nin dış borcunu ödeyemeyecek hale düşmesi. Dış borcun çoğu da özel sektörün ve bankaların, yani tekeli sermayenin. Bir de politik neden var: TÜSİAD 2007 genel seçimlerinden beri AKP'ye muhalefet ediyor. O yüzden hükümetin elini kolunu

serbest bırakmak istemiyor.

Bütün bunlar çok da önemli değil, çünkü Türkiye bütün ekonomik planlarını ve programlarını AB'ye göre yapıyor. AB ise tamamen piyasacı bir politikayı hem üyelerine hem de Türkiye gibi adaylara dayatıyor. Avrupa kıtasının İMF'si AB. Öyleyse, İMF'ye ne gerek var? Üstelik, AB de olmasa, AKP yedi yıldır tamamen sermayenin çıkarlarına uygun, işçi düşmanı bir ekonomi politikası güdüyor. En son "toplu görüşmeler" sürecinde kamu emekçilerine önerdiği % 2,5 + 2,5 zam da bunu göstermiyor mu? Ha İMF "memur maaşlarını arttırma" demiş, ha AKP yapmış, ne fark eder?

"Kriz bitiyor" mu dediniz?

Son aylarda, Türkiye patronlarının sözcüleri pek heyecanlandılar. Tünelin ucundaki ışık görünmüş, "yeşil filizler" varmış, kriz bitiyormuş. Bunu üç şeye dayandırıyorlar. Birincisi, dünya ekonomisinde Eylül 2008-Şubat 2009 arasında yaşanan serbest düşüşün yavaşlaması. Ama İMF'nin eski baş ekonomisti Joseph Stiglitz diyor ki, "normal resesyon şimdi başladı"! Daha evvel "büyük resesyon" vardı!

İkincisi, Türkiye'de finans piyasaları iyi durumda. Bankalar kârlarını arttırıyor, 55 binden bir ara 25 bine düşmüş olan borsa, 45 binin üzerine çıktı, dolar düştü falan. İyi de ekonomi ayağa kalkmadıkça, borsa bu kadar yükselirse, bu iyi bir şey değil bir tehlikedir. Yarın paldır küldür devrilebilir yine. Öyleyse üçüncü faktöre bakmak gerekir. Ekonomi, üretim, büyüme, yatırım ve istihdam açısından nerede?

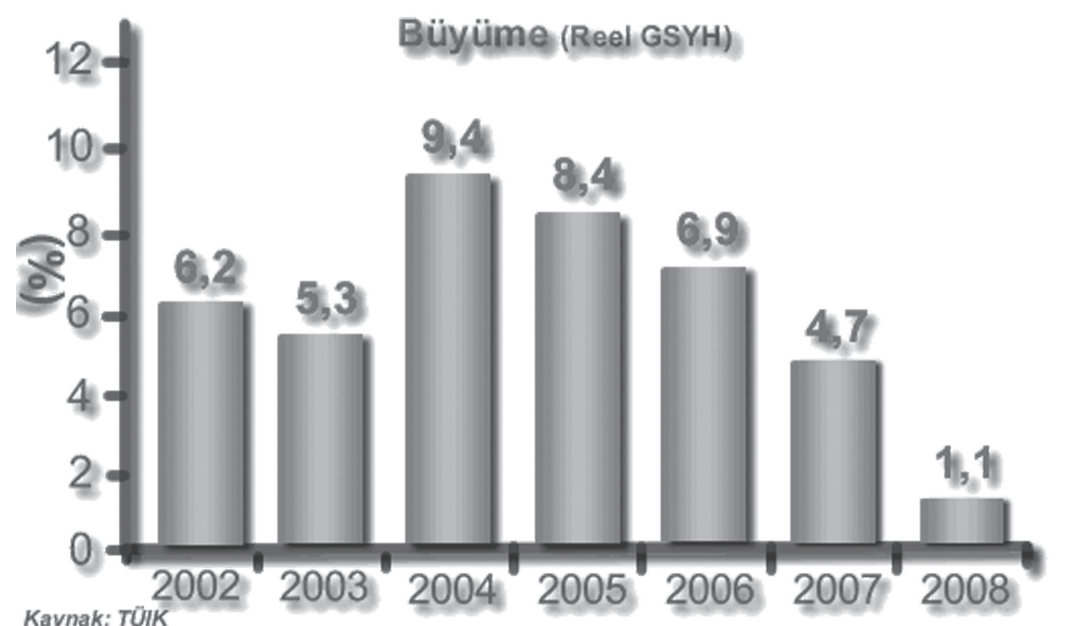
Cevap kısa: İçler acısı bir durumda! Düzeldi dedikleri ekonomi 2009'un ilk altı ayında % 10 daralmış durumda. Hani ondan sonra toparlandı diyecekler, ama Temmuz ayında sanayi % 9,3 daraldı. Şubat'ta daralma % 23 olduğu için bu % 9,3'e neredeyse zil takıp oynayacaklar! Daha önemlisi, sermaye birikiminin en önemli göstergesi olan gayri safi sabit sermaye

oluşumu, Nisan-Haziran arasında % 20,7 düşmüş! Yatırımların bu derecede düştüğü bir ekonomide krizden çıkıştan bahsetmek mümkün mü?

Bir de nice evi yakan işsizlik var. Hükümet kendisi üç yıllık program açıklıyor. 2009, 2010 ve 2011'de işsizlik % 14'ün üzerinde olacakmış. Üstelik bu iyimser bir resmi rakam, gerçek işsizlik bundan çok daha yüksek. Bu demektir ki, önümüzdeki yıllarda, 25 yaşın altındaki üç gençten biri işsiz kalacak! Patronlar krizden çıkıyor mu sorusu bir yana, işçi sınıfının krizinin devam ettiğinin açık göstergesi!

Bir de hükümetin komikliği var. Bir yıl önce, hükümetin ekonomi konusundaki resmi tahmini, 2009'da % 4,1 büyüme idi. (Virgül biri bile var, ne kadar iyi biliyorlar!) Altı ay direndikten sonra, bahar aylarında bunu % 3,6 daralmaya çevirdiler. Şimdi yeni çıkan üç yıllık programda ise bir kez daha düşürdüler: Resmi olarak Türkiye'nin 2009 büyüme tahmini, % 6 daralma! Bir yılda 10 puanlık bir yanılma!

Türkiye bu yılın ilk altı ayında birkaç küçük Baltık ülkesi falan ile dünyada en büyük daralmayı yaşayan ilk beş ekonomi arasında. "Kriz kriz yok" mu dediniz?

**İŞÇİ SENDİKALARI
VE SOSYALİST
PARTİLERDEN
KAMPANYA**

İşten atmak yasaklansın!

İşsize iş!

İşçi sendikaları ve sosyalist partilerin oluşturduğu "İşten Atmak Yasaklansın Girişimi" Haziran ayında Petrol-İş Sendikası Merkezi'nde bir İşçi Forumu organize ederek krize karşı mücadeleyi tartıştı. Bu toplantıda bir komite oluşturuldu ve işten çıkarmalara karşı kampanya örgütlenmesi kararlaştırıldı. Ekim ayının başında "İşten atmak yasaklansın! İşsize iş!" başlığıyla hazırlanan imza metniyle kampanya başlıyor. İmzalar şimdiden sendikalarda ve işyerlerinde toplanmaya başlandı. 3 Ekim tarihinde Taksim'den başlayarak çeşitli semtlerde imza standları kurulacak. İşten Atmak Yasaklansın Komitesi'ni KESK, Petrol-İş, Deri-İş, Tek-Gıda-İş, Birleşik Metal gibi farklı konfederasyonlardan sendikalar destekliyor. DİP Girişimi'nin yanı sıra ÖDP, EMEP, İKP, Sosyalist Parti, SODAP, SEH ve Ürün de bu komitede yer alıyor.

**İMZALA, İMZALAT!
KAMPANYAYA KATIL!**

Çalışma hakkımızı savunalım!

**İŞTEN ATMAK YASAKLANSIN!
İŞSİZE İŞ!**

Kriz bahanesiyle milyonlarca kişinin işten atıldığı, her 5 kişiden birinin işsiz olduğu, halen çalışanların da atılma tehdidi altında bulunduğu bir ülkede yaşıyoruz.

Artık susmayacağız!..

Biz aşağıda imzası bulunanlar işten atmaların yasaklanması için TBMM'nin en kısa zamanda bir yasa çıkarmasını ve işsizlere yeni iş olanaklarının yaratılmasını istiyor, bu konuda her türlü mücadeleyi destekleyeceğimizi beyan ediyoruz.

İmza:.....

Ekonomik kriz en büyük etkisini artan işsizlik oranlarında gösteriyor. Bir yıl içinde işsizler ordusuna 1 milyondan fazla kişi katıldı. Şu anda resmi rakamlar işsizlik oranını %16 (yaklaşık 3,5 milyon kişi) olarak veriyor. Gerçek oranın çok daha fazla olduğunu, 6 milyona yaklaştığını biliyoruz. Türkiye İstatistik Kurumu işsizlerin %25,6'sını işten çıkarılanların oluşturduğunu belirtiyor. %23,4'ü ise çalıştığı iş geçici olup işi sona erenler. Sürekli işsizlik aynı zamanda birçok işçiyi geçici ve güvencesiz işlerde çalışmaya zorluyor. Çalışan işçiler ise giderek büyüyen işsizler ordusu yüzünden sürekli işsizlik tehdidi altında çalışıyor. Ücretler eriyor, haklar ke-

sintiye uğruyor, ücretsiz izinler ve fazla mesailer dayatılıyor.

Patronlar işten atmalarla krizin faturasını işçilere kesiyor. Kriz var işler kötü diyerek işten atmaya bahane buluyorlar. Hâlbuki aynı patronlar işçileri sömürerek elde ettikleri kârları haklı çıkartmak için "biz girişimciyiz, risk alıyoruz, kâr da bizim hakkımız" demiyorlar mı? Eğer patronlar risk alıyorsa o zaman bu işte kâr etmek de zarar etmek de var demektir. İşler iyi gittiğinde, kârlarına kâr katan patronlar, işçiyi daha fazla çalıştırıyor ama ücretlerini ve koşullarını iyileştirmeyi düşünmüyorlar, zarar ettiklerinde ise hemen faturayı işçiye kesiyorlar.

Sömürü bir hak değildir. Ama çalışmak bir haktır. İşçiler ve emekçiler olarak çalışma hakkımız için mücadele etmeliyiz. Krizin faturasını krizi yaratan patronlara ödetmeliyiz.

İçerideki ve dışarıdaki tefecilere ödenen faizler işsize iş için kullanılmalı!

İMF defol! Dış borçlar reddedilsin!

İşsize iş için kamu yatırımları seferberliği!

Çalışma saatleri azaltılsın vardiyalar arttırılsın! Herkese iş!

İşten atmalar yasaklansın! İşçi çıkaran işletmeler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

İŞSİZLİK FONUNUN YAĞMALANMASINA SON!

AKP hükümeti işsizliğe çare bulacağı yerde, işçinin ücretinden yapılan kesintilerle oluşan işsizlik fonuna el atmış durumda. İşsizlik fonunda 30 milyar TL'ye yakın (eski parayla 30 Trilyon!) bir birikim oluşmuş durumda. Adı işsizlik fonu ama bu fondan işsizlik maaşı almak için 3 yıl süre içinde 120 günü kesintisiz 600 gün sigortalı çalışmak gerekiyor. Türkiye'deki çalışma koşullarında bunun işçi sınıfının ezici çoğunluğu için

işsizlik sigortasını bir hayal haline getirdiği açık. Tüm bu koşulları yerine getirseniz de işsizlik maaşı almak için iş akdinin işçinin kusuru dışındaki bir sebeple feshedilmesi gerekiyor. Yani işçilerin kaderi patronların olmayan vicdanına terk ediliyor. Herkes biliyor ki patronlar işten atarken tazminat ödememek için hep bahanelere ve iftiralara başvururlar. Bu sebeplerden işsizler bu fondan yararlanamıyor ve fonda paralar biriktikçe birikiyor. Pa-

tronlar bu fondaki paralarla işçilerin ücretlerinin bir kısmını ödeyelim diyor, hükümet de hayhay diye cevap veriyor. Şimdi işsizlik fonunun hükümet ve patronlarca yağmalanmasıyla işçiler kendi maaşlarını kendi ödemeye başlıyorlar. AKP işçiden emekçiden oy alıp, patrona çalışıyor.

Hükümeti oylarımızla, patronları emeğimizle beslediğimiz yeter artık! İşsizlik fonu işçilerindir! İşsizlik fonu işçilerin kontrolüne verilmelidir!